Referències del *Quadern d'activitats*

DEL 4 AL 10 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 36, 37

«Josep va ser víctima dels zels»

(Gènesi 37:3, 4) Israel estimava més Josep que cap altre dels seus fills, perquè l'havia tingut quan ja era vell, i li havia fet teixir una túnica de mànegues amples. **4** Els seus germans s'adonaven que son pare el preferia a tots ells; per això el detestaven i no eren capaços de parlar-li amigablement.

***w14* 1/8 12, 13**
«Escolteu quin somni he tingut»

La Bíblia respon: «Els seus germans s'adonaven que son pare el preferia a tots ells; per això el detestaven i no eren capaços de parlar-li amigablement» (Gènesi 37:4). Fins a cert punt, es pot arribar a comprendre que els germans de Josep sentiren zels, però al deixar-se portar per eixes emocions tan verinoses van demostrar ser uns insensats (Proverbis 14:30; 27:4). Alguna volta has sentit indignació o enveja perquè altres han rebut l'atenció o l'honra que tu volies? Recorda els germans de Josep. La seua gelosia els va portar a cometre actes dels quals es penediren profundament més tard. El seu cas ens recorda que és molt més savi seguir este consell: «Alegreu-vos amb els qui estan alegres» (Romans 12:15).

Segurament, Josep notava que els seus germans li tenien mania. Ara bé, amagava la seua luxosa túnica quan els seus germans estaven prop? És possible que se sentira temptat a ferho. Però hem de recordar que Jacob volia que la túnica fora un símbol d'aprovació i amor. I com Josep volia estar a l'altura de la confiança que son pare li tenia, va ser fidel i va portar la túnica. Què ens ensenya el seu exemple? Que, encara que el nostre Pare celestial mai fa distincions, a voltes dona un tracte especial als seus servents fidels. A més, els demana que siguen diferents d'este món corrupte i immoral. Igual que la túnica especial de Josep, la conducta dels cristians verdaders els diferencia d'aquells que els envolten, i això a voltes provoca enveja i hostilitat (1 Pere 4:4). Hauria d'amagar un cristià la seua identitat com a servent de Déu? No, igual que Josep tampoc va amagar la seua túnica (Lluc 11:33).

(Gènesi 37:5-9) Una vegada, Josep va tenir un somni i el contà als seus germans, que encara van avorrir-lo més. **6** Els digué: «Escolteu quin somni he tingut. **7** Durant la sega érem al camp lligant garbes. Tot d'una, la meua garba s'ha alçat i s'ha posat dreta, mentre que les vostres garbes l'envoltaven i es prosternaven davant la meua.» **8** Els seus germans li contestaren: «Que potser has de ser el nostre rei o bé l'amo que ens domine?» I l'avorriren encara més, pels somnis que tenia i la manera com els explicava. **9** Josep va tenir encara un altre somni i el contà als seus germans. Els digué: «Encara he tingut un altre somni: el sol, la lluna i onze estrelles es prosternaven davant de mi.»

(Gènesi 37:11) Els seus germans estaven engelosits de Josep, però son pare anava cavil·lant tot això.

***w14* 1/8 13 § 2-4**
«Escolteu quin somni he tingut»

Els somnis venien de Jehovà. Eren de naturalesa profètica i Déu volia que Josep comunicara el missatge que contenien. En certa manera, Josep havia de fer lo mateix que farien els profetes més tard: anunciar missatges i juís de Déu al Seu poble obstinat.

Josep va dir als seus germans amb tacte: «Escolteu quin somni he tingut». Ells van entendre

el somni i no els va fer gens de gràcia. Li van respondre: «Que potser has de ser el nostre rei o bé l'amo que ens domine?» El relat afig: «I l'avorriren encara més, pels somnis que tenia i la manera com els explicava». Quan Josep li va explicar el segon somni a son pare i als seus germans, la reacció no va ser molt millor. El relat diu que son pare el va reprendre i li digué: «Què vol dir, això que has somiat? ¿Que jo, ta mare i els teus germans haurem de venir a prosternar-nos davant de tu?» No obstant, Jacob seguia pegant-li voltes a l'assumpte. Estaria Jehovà comunicant-se amb el seu fill? (Gènesi 37:6, 8, 10, 11)

Josep no era ni el primer ni l'últim servent de Jehovà a qui se li encarregava transmetre un missatge profètic tan impopular que fins i tot provocaria persecució. Jesús va ser el més gran d'eixos missatgers, i va dir als seus deixebles: «Si m'han perseguit a mi, també vos perseguiran a vosaltres» (Joan 15:20). Els cristians de totes les edats poden aprendre molt de la fe i la valentia que va demostrar el jove Josep.

(Gènesi 37:23, 24) Quan Josep va arribar on eren els seus germans, li van llevar la túnica de mànegues amples, **24** el van agafar i van tirar-lo a la cisterna, que era buida, sense aigua.

(Gènesi 37:28) Uns marxants medanites que passaven per allà van traure Josep fora de la cisterna. Els germans de Josep el vengueren als ismaelites per vint peces de plata, i ells se'l van emportar a Egipte.

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 36:1) Llista genealògica dels descendents d'Esaú, conegut amb el nom d'Edom.

***it*-1 735**
Edom

(Roig), EDOMITES.

Edom era el sobrenom que va rebre Esaú, el germà bessó de Jacob (Gn 36:1). Se'l va anomenar així per haver venut la seua primogenitura per un estofat *roig* (Gn 25:30-34). Casualment, Esaú tenia el monyo molt roig quan va nàixer (Gn 25:25), i un color similar predominava en algunes regions on més tard van habitar ell i els seus descendents.

(Gènesi 37:29-32) Quan Rubén va tornar a la cisterna, Josep ja no hi era. Llavors, desesperat, s'esgarrà els vestits **30** i, tornant cap als seus germans, els digué: «El xic ja no és ací! On puc anar jo, ara?» **31** Ells van degollar un cabrit i van xopar de sang la túnica de Josep. **32** Després van fer portar la túnica de mànegues amples a son pare amb aquest encàrrec: «Hem trobat això. Mira si és la túnica del teu fill o no ho és.»

***it*-1 618**
Custòdia

Quan un pastor o ramader es comprometia a guardar o vigilar el ramat, acceptava legalment la custòdia d'aquells animals. Al fer-ho, li assegurava a l'amo que els animals estarien ben alimentats i que no li'ls furtarien. En cas de no ser així, pagaria una compensació. No obstant, la seua responsabilitat no era absoluta, ja que la llei mencionada abans eximia de responsabilitat al guardià en cas que passara alguna cosa fora del control humà, com ara l'atac de bèsties salvatges. Per a ser exonerat, el guardià havia de presentar proves a l'amo, com ara el cadàver de l'animal. Després d'examinar les proves, l'amo estava obligat a declarar innocent al guardià.

El mateix principi aplicava en general a qualsevol propietat que es confiara a una altra persona, fins i tot en l'àmbit familiar. Per exemple, el germà major era considerat el guardià legal dels seus germans i germanes. Açò ens ajuda a entendre la preocupació de Rubén com a fill major per la vida del seu germà Josep quan la resta de germans volien matar-lo, tal com es registra en Gènesi 37:18-30. «Digué:

"No el matem! [...] No vos taqueu de sang! [...] no li poseu les mans damunt!" Rubén volia salvar-lo i tornar-lo a son pare». Quan Rubén es va adonar que Josep no estava, la seua ansietat va ser tan extrema que «s'esgarrà els vestits» i va exclamar: «El xic ja no és ací! On puc anar jo, ara?». Ell sabia que se li demanarien comptes per la pèrdua de Josep. Per a fugir de la responsabilitat, els germans astutament prepararen una prova falsa per a fer creure que el seu germà havia sigut devorat per una bèstia ferotge. Van xopar la túnica de Josep en sang de cabrit i li la van presentar a Jacob, el seu pare i jutge patriarcal. Este va absoldre a Rubén de qualsevol responsabilitat perquè va arribar a la conclusió, per la prova que li havien presentat, que una bèstia havia matat a Josep (Gn 37:31-33).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 36:1-19) Llista genealògica dels descendents d'Esaú, conegut amb el nom d'Edom. **2** Esaú va prendre mullers entre les dones cananees: Adà, filla d'Elon, l'hitita; Oholibamà, filla d'Anà, néta de Sibon, l'hivita; **3** i Basmat, filla d'Ismael i germana de Nebaiot. **4** Adà va ser la mare d'Elifaz; Basmat, de Reuel; **5** Oholibamà, de Jeuix, Jalam i Córah. Aquests són els fills d'Esaú que li van nàixer al país de Canaan. **6** Esaú va prendre les seues dones, els seus fills i les seues filles, els seus servents i les seues serventes, els seus ramats, les bèsties de càrrega i totes les riqueses que havia adquirit en el país de Canaan i se n'anà cap a un altre territori, lluny del seu germà Jacob. **7** No podien habitar junts, perquè tenien massa béns: el país on vivien com a immigrants no tenia prou pastures per a tot el bestiar. **8** Per això Esaú, conegut amb el nom d'Edom, anà a establir-se a les muntanyes de Seïr. **9** Llista genealògica dels descendents d'Esaú, avantpassat dels edomites, que habitaven a les muntanyes de Seïr. **10** Noms dels fills d'Esaú: Elifaz, fill de la seua dona Adà; Reuel, fill de la seua dona Basmat. **11** Els fills d'Elifaz van ser Teman, Omar, Sefó, Gatam i Quenaz. **12** Elifaz tenia també una concubina, Timnà, que li va donar un altre fill, Amalec. Aquests foren els descendents d'Esaú i de la seua dona Adà. **13** Els fills de Reuel van ser Nàhat, Zèrah, Xammà i Mizà. Aquests foren els descendents d'Esaú i de la seua dona Basmat. **14** Aquests van ser els fills d'Oholibamà, dona d'Esaú, filla d'Anà, que era filla de Sibon: Jeuix, Jalam i Córah. **15** Aquests són els caps de tribu dels descendents d'Esaú i de la seua dona Adà i fills d'Elifaz, primogènit d'Esaú: els caps de tribu Teman, Omar, Sefó, Quenaz, **16** Gatam i Amalec. Aquests són els caps de tribu d'Elifaz, fills d'Adà, que vivien al país d'Edom. **17** Els caps de tribu Nàhat, Zèrah, Xammà i Mizà, que vivien al país d'Edom, eren fills de Reuel, que era fill de Basmat, dona d'Esaú. **18** Els caps de tribu Jeuix, Jalam i Córah eren fills d'Esaú i de la seua dona Oholibamà, filla d'Anà. **19** Tots aquests són els caps de tribu descendents d'Esaú, conegut amb el nom d'Edom.

Josep va ser víctima dels zels

(Gènesi 37:3-9) Israel estimava més Josep que cap altre dels seus fills, perquè l'havia tingut quan ja era vell, i li havia fet teixir una túnica de mànegues amples. **4** Els seus germans s'adonaven que son pare el preferia a tots ells; per això el detestaven i no eren capaços de parlar-li amigablement. **5** Una vegada, Josep va tenir un somni i el contà als seus germans, que encara van avorrir-lo més. **6** Els digué: «Escolteu quin somni he tingut. **7** Durant la sega érem al camp lligant garbes. Tot d'una, la meua garba s'ha alçat i s'ha posat dreta, mentre que les vostres garbes l'envoltaven i es prosternaven davant

la meua.» 8 Els seus germans li contestaren: «Que potser has de ser el nostre rei o bé l'amo que ens domine?» I l'avorriren encara més, pels somnis que tenia i la manera com els explicava. 9 Josep va tenir encara un altre somni i el contà als seus germans. Els digué: «Encara he tingut un altre somni: el sol, la lluna i onze estrelles es prosternaven davant de mi.»

(Gènesi 37:11) Els seus germans estaven engelosits de Josep, però son pare anava cavil·lant tot això.

(Gènesi 37:23, 24) Quan Josep va arribar on eren els seus germans, li van llevar la túnica de mànegues amples, 24 el van agafar i van tirar-lo a la cisterna, que era buida, sense aigua.

(Gènesi 37:28) Uns marxants medanites que passaven per allà van traure Josep fora de la cisterna. Els germans de Josep el vengueren als ismaelites per vint peces de plata, i ells se'l van emportar a Egipte.

(1 Samuel 18:8, 9) A Saül no li va caure gens bé, aquell cant, i es va indignar molt. Deia: «A David, desenes de milers, i a mi, milers i prou! Només caldria que el feren rei!» 9 Des d'aquell dia, Saül mirava David de mal ull.

(Proverbis 14:30) L'ànim seré dóna vida al cos, l'enveja és un corcó dins els ossos.

(2 Corintis 12:20) Perquè em tem que, quan arribaré, no vos trobaré tal com voldria, i que vosaltres em trobareu tal com no voldríeu. Em tem que trobaré discòrdies, gelosies, enfuriments, rivalitats, calúmnies, murmuracions, arrogàncies, desordes;

(Gàlates 5:19-21) Les conseqüències dels desigs terrenals són prou clares: relacions il·legítimes, impuresa, llibertinatge, 20 idolatria, bruixeria, enemistats, discòrdies, gelosies, enfuriments, rivalitats, divisions, sectarismes, 21 enveges, borratxeres, orgies i coses semblants. Ja vos vaig advertir, i vos advertisc encara, que els qui obren així no posseiran en herència el Regne de Déu.

MILLORA EN LA PREDICACIÓ

Exemples de conversacions

(Eclesiastés 9:5a) Almenys els vius saben que han de morir, mentre que els morts ja no saben res,

(Job 14:14, 15) Però, ¿pot un mort tornar a la vida? Jo suportaria un temps d'aflicció fins que m'arribara el relleu! 15 Em cridaries, i jo et respondria, miraries amb afecte l'obra de les teues mans.

(Isaïes 32:18) El meu poble viurà en un estatge de pau, en llocs segurs i de repòs tranquil.

Discurs

***w02* 15/10 30, 31**
Han de ser zelosos els cristians?

Tot i això, els zels piadosos tenen el seu lloc en l'adoració verdadera. Quan tendim a preocupar-nos excessivament per la nostra reputació o els nostres drets, estos zels fan que tornem a centrar-nos en Jehovà. Ens impulsen a buscar maneres de declarar la veritat sobre Ell i de defendre els seus camins i el seu poble.

Akiko, una evangelitzadora a temps complet dels testimonis de Jehovà, va trobar en la predicació una ama de casa que la va tractar amb duresa, ja que tenia prejuís sobre la llei de Déu respecte a la sang. Akiko va defendre amb tacte la Paraula de Déu i va mencionar les complicacions mèdiques i els problemes que comporten les transfusions de sang. Motivada per un fort desig de parlar sobre Jehovà, va discernir que, en realitat, les objeccions de la dona es devien a la falta de fe en l'existència d'un Creador, així que va dirigir la conversació cap a eixe tema. Akiko va raonar amb la dona com la creació de-

mostra l'existència d'un Creador. Al defendre la veritat amb valor, no només va eliminar els prejuís infundats de la dona, sinó que va poder començar un curs bíblic amb ella. Aquella ama de casa hostil és en l'actualitat una serventa de Jehovà.

Els zels apropiats, o zel, per l'adoració verdadera ens impulsen a estar atents i a buscar oportunitats de compartir i defendre la nostra fe quan estem en l'escola, el treball, de compres o de viatge. Midori, per exemple, està decidida a compartir la seua fe amb els seus companys de treball. Una companya, d'uns 40 anys, li va dir que no volia saber res dels testimonis de Jehovà. Però en una altra conversació, la dona li va comentar que la seua filla començava a mostrar un problema de personalitat. Midori li va mostrar el llibre *Lo que los jóvenes preguntan. Respuestas prácticas* i es va oferir a analitzar-lo amb la seua filla. Així que començaren a estudiar juntes, però la mare no les acompanyava durant l'estudi. Midori va decidir mostrar-li a la mare el vídeo *Los testigos de Jehová... la organización tras el nombre.* Això la va ajudar a véncer molts dels prejuís que tenia fins al punt que es va sentir motivada a dir: «Vull ser com els testimonis de Jehovà». Finalment, ella també va començar a estudiar la Bíblia.

Els zels apropiats també tenen el seu lloc en la congregació cristiana, ja que promouen un esperit d'amor i d'interés pels altres, i ens motiven a rebutjar tot allò que pot perjudicar els nostres germans, com ara el xafardeig i l'apostasia. A més, els zels piadosos ens ajuden a donar suport a les decisions dels ancians, qui a voltes han d'amonestar els qui actuen malament (1 Corintis 5:11-13; 1 Timoteu 5:20). Pau va escriure sobre estos sentiments de zels, o gelosia, que sentia per la congregació de Corint: «Estic gelós per vosaltres amb la mateixa gelosia de Déu. Vos he promés a un sol espòs, vull presentar-vos al Crist com una verge pura» (2 Corintis 11:2). De la mateixa manera, tindre eixa gelosia també ens impulsa a fer tot lo possible per protegir la puresa doctrinal, espiritual i moral de la congregació.

En efecte, els zels amb una motivació correcta –els zels piadosos– tenen una influència molt positiva en els altres i ens ajuden a guanyar-nos l'aprovació de Jehovà. Per tant, estos zels són una de les qualitats que tot cristià hauria de tindre (Joan 2:17).

VISQUEM COM A CRISTIANS

Estàs preparat?

(Eclesiastés 9:11) Encara he vist més coses davall del sol: no són els més àgils els qui guanyen la carrera, ni els més forts els qui vencen en el combat; ni són els savis els qui tenen segur el menjar, ni els intel·ligents els qui es fan rics, ni els qui saben moltes coses els qui es guanyen l'amistat. Perquè a tots els arriba el temps i el contratemps.

(Proverbis 22:3) L'astut veu venir la malvestat i busca refugi, però l'incaut continua avant i ho paga car.

(Gàlates 6:5) Cadascú ha de fer la pròpia tasca.

***g17.5* 6**

Davant d'una catàstrofe. Mesures que poden salvar vides

HO TENS TOT?

Les organitzacions que gestionen emergències aconsellen a les famílies tindre algunes provisions guardades i anar actualitzant-les cada any. Com que les necessitats varien en funció del lloc i de les circumstàncies, consulta què recomanen els servicis de protecció civil de la teua zona.

Generalment es recomana guardar *un mínim* d'onze litres d'aigua per persona i menjar no perible per a tres dies.

A més, algunes famílies han preparat motxilles d'emergència amb articles com:*

• Mantes, una muda completa, roba d'abric, calçat resistent

• Llanterna, ràdio (de piles o dinamo), piles de recanvi

• Kit de primers auxilis, xiulet per a demanar ajuda

• Coberts, obrellaunes, navalla multifuncional, mistos impermeables

• Caretes de protecció, cinta americana, manta tèrmica

• Raspalls de dents, sabó, tovalloles, paper higiènic

• Articles per a les necessitats dels xiquets, persones majors o discapacitats.

• Bossa hermètica amb medicaments, còpies de receptes, altres documents importants

• Llista de contactes d'emergència i llocs de trobada, un mapa de la zona

• Targetes de crèdit, diners en efectiu

• Claus de recanvi de la casa i del cotxe

• Paper, llapis, llibres, jocs per als xiquets

• Bíblia

DE L'11 AL 17 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 38, 39

«Jehovà mai va abandonar a Josep»

(Gènesi 39:1) Els ismaelites que es van endur Josep a Egipte el vengueren a un egipci anomenat Putifar, home de confiança del faraó i cap de la guàrdia reial.

* No tots els articles seran útils en el teu cas ni en la teua zona. És possible que hages d'incloure altres articles que no apareixen en esta llista.

***w14* 1/11 12 § 4, 5**

«Com podria jo cometre una acció tan malvada?»

«Els ismaelites que es van endur Josep a Egipte el vengueren a un egipci anomenat Putifar, home de confiança del faraó i cap de la guàrdia reial» (Gènesi 39:1). Amb estes paraules, el relat bíblic ens fa pensar en la humiliació que va sentir el jove Josep al ser venut una altra vegada com si fora un simple objecte. Imagina-te'l seguint el seu nou amo, un funcionari de la cort egípcia, pels carrers plens de gent i de basars, de camí a la seua nova casa.

Eixa casa no es pareixia en res al que Josep considerava una llar. Josep venia d'una família de nòmades que muntaven i desmuntaven les tendes a sovint per a mudar-se amb els seus ramats d'ovelles. En canvi, a Egipte, els rics com Putifar vivien en elegants cases pintades de colors vívids. Segons els arqueòlegs, als antics egipcis els encantaven els jardins frondosos i emmurallats, plens d'arbres que donaven ombra i estanys tranquils on cresqueren els papirs, els lotus i altres plantes aquàtiques. Algunes cases estaven envoltades de jardins, amb terrasses on prendre la fresca, finestres altes que permetien una bona ventilació i moltes habitacions, inclosos un gran menjador i allotjament per als servents.

(Gènesi 39:12-14) La dona el va agafar pel mantell dient-li: «Vine al llit amb mi!» Josep li deixà el mantell a les mans, s'escapà i va eixir de la casa. **13** Quan la dona veié que Josep li havia deixat el mantell a les mans i que havia fugit, **14** va cridar els servents i els digué: «Mireu! Ens han dut un hebreu perquè es burle de nosaltres! Ha entrat per a abusar de mi, però jo m'he posat a cridar fort.

(Gènesi 39:20) Va fer agafar Josep i el tancà a la presó, al lloc on hi havia els presoners del rei. Josep, doncs, s'estava a la presó,

***w14* 1/11 14, 15**
«Com podria jo cometre una acció tan malvada?»

No sabem exactament com eren les presons egípcies d'aquella època, però els arqueòlegs han trobat restes d'algunes presons amb enormes estructures, que pareixien fortaleses amb cel·les subterrànies. Josep va descriure més tard aquella presó amb una paraula que significa literalment 'cisterna' o 'forat', cosa que ens fa pensar en un lloc fosc i depriment (Gènesi 40:15). En el llibre dels Salms, llegim que Josep va patir altres turments: «Li lligaren els peus amb un cep i el coll amb una argolla» (Salm 105:17, 18). Els egipcis de vegades subjectaven amb una cadena els colzes dels presoners per darrere de l'esquena, i en altres ocasions els posaven argolles de ferro al coll. Et pots imaginar com es degué sentir Josep al rebre tot aquell maltractament sabent que era innocent?

Lo pitjor és que esta situació es va allargar en el temps. La Bíblia diu que «s'estava a la presó». Josep va passar anys en aquell lloc horrible! I sense saber si algun dia eixiria d'allí. Aquells primers dies agònics es convertiren en setmanes, i les setmanes, en mesos; ¿què va fer mentrestant per a no caure en la desesperació?

La resposta que dona la Bíblia és molt reconfortant: «El Senyor era amb ell: va mostrar-se bondadós amb Josep» (Gènesi 39:21). Ni la presó ni les cadenes ni la masmorra més fosca poden impedir que l'amor lleial de Jehovà arribe als seus servents (Romans 8:38, 39). ¿Podem imaginar-nos a Josep expressant-li al seu volgut Pare celestial tota la seua angoixa, i després rebent la pau que només pot oferir el «Déu de tot consol»? (2 Corintis 1:3, 4; Filipencs 4: 6, 7). Però Jehovà no només va fer això per ell. Segons el relat, «va fer que es guanyara l'estimació del cap de la presó».

(Gènesi 39:21-23) però el Senyor era amb ell: va mostrar-se bondadós amb Josep i va fer que es guanyara l'estimació del cap de la presó. **22** Aquest va encomanar a Josep la responsabilitat de tots els altres presos, de manera que allà tot es feia tal com Josep volia. **23** El cap de la presó no es preocupava de res del que feia Josep. El Senyor era amb Josep i feia prosperar tot el que ell emprenia.

***w14* 1/11 15 § 2**
«Com podria jo cometre una acció tan malvada?»

La resposta que dona la Bíblia és molt reconfortant: «El Senyor era amb ell: va mostrar-se bondadós amb Josep» (Gènesi 39:21). Ni la presó ni les cadenes ni la masmorra més fosca poden impedir que l'amor lleial de Jehovà arribe als seus servents (Romans 8:38, 39). ¿Podem imaginar-nos a Josep expressant-li al seu volgut Pare celestial tota la seua angoixa, i després rebent la pau que només pot oferir el «Déu de tot consol»? (2 Corintis 1:3, 4; Filipencs 4: 6, 7). Però Jehovà no només va fer això per ell. Segons el relat, «va fer que es guanyara l'estimació del cap de la presó».

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 38:9, 10) Però Onan, sabent que el fill que naixeria no seria seu, cada vegada que tenia relacions amb la seua cunyada deixava caure el semen a terra per no donar descendència al seu germà. **10** Aquest comportament ofenia molt el Senyor, que també el va fer morir.

***it*-2 550**
Onan

(D'una arrel que significa 'facultat generativa; energia dinàmica').

Fill segon que Judà va tindre amb una dona cananea, filla de Xua (Gn 38:2-4; 1Cr 2:3). Jehovà va fer morir a Er, germà major d'Onan, per la seua maldat. Com Er havia mort sense fills, Judà li va dir a Onan que realitzara el matrimoni de cunyat amb Tamar, la viuda d'Er. Si d'esta unió naixia un fill, este no seria el fundador de

la família d'Onan, sinó que se'l consideraria hereu d'Er, i per tant li correspondria l'herència del primogènit. Si no naixia ningun fill, l'herència seria per a Onan. Sabent açò, quan Onan tenia relacions amb Tamar, «deixava caure el semen a terra». Açò no es referix a un acte de masturbació, ja que el relat diu que deixava caure el semen a terra «cada vegada que tenia relacions amb la seua cunyada». Pel que sembla, era un cas de *coitus interruptus,* de manera que Onan evitava conscientment ejacular en la vagina de Tamar. Jehovà va fer morir a Onan, també sense descendència, no per haver-se masturbat, sinó per desobeir son pare, per la seua cobdícia i pel seu pecat contra la institució divina del matrimoni (Gn 38:6-10; 46:12; Nm 26:19).

(Gènesi 38:15-18) Judà va veure Tamar i la prengué per una prostituta, ja que duia un vel a la cara. **16** No sabia que fóra la seua nora. Es decantà del camí cap a on era ella i li digué: «Au, vinga, que vull estar amb tu.» Ella li va demanar: «Què em donaràs per estar amb mi?» **17** Ell li va respondre: «T'enviaré un cabrit del meu ramat.» Ella va replicar: «Sí, però, mentrestant, dóna'm una penyora.» **18** Ell va preguntar: «Quina penyora vols?» Ella va respondre: «El teu segell amb el cordó i el bastó que portes.» Li'ls va donar i es va gitar amb ella, que va quedar embarassada.

***w04* 15/1 30 § 4, 5**
Preguntes dels lectors

Judà va actuar malament perquè no va donar Tamar al seu fill Xelà, com havia promés. A més va tindre relacions sexuals amb qui pensava que era una prostituta del temple, cosa que anava en contra del propòsit de Jehovà, el qual limita estes relacions a l'àmbit del matrimoni (Gènesi 2:24). Però en realitat, Judà no va tindre relacions amb una prostituta. Sense saber-ho, va substituir al seu fill Xelà en el matrimoni de cunyat i va engendrar fills legítims.

Respecte a Tamar, ella no va actuar de manera immoral. Als seus fills bessons no se'ls va considerar fills de fornicació. Quan Booz de Betlem va realitzar el matrimoni de cunyat amb Rut la moabita, els ancians de Betlem van parlar favorablement de Peres, el fill de Tamar, i li van dir a Booz: «Que per la fillada que el Senyor et vulga donar d'aquesta jove, la teua casa siga com la de Peres, el fill que Tamar va infantar a Judà!» (Rut 4:12) Peres va formar part dels avantpassats de Jesucrist (Mateu 1:1-3; Lluc 3: 23-33).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 38:1-19) Per aquell temps, Judà va separar-se dels seus germans i se'n va anar a viure a casa d'un home d'Adul·lam que es deia Hirà. **2** Allà va conéixer la filla d'un cananeu que es deia Xua i s'hi va casar. **3** Ella va quedar embarassada i va donar a llum un fill; Judà li posà el nom d'Er. **4** Va tenir encara un altre fill, i ella li posà el nom d'Onan. **5** Va tenir un tercer fill i li va posar el nom de Xelà; Judà era a Quezib quan el xiquet va nàixer. **6** Judà va casar Er, el seu fill primogènit, amb una dona que es deia Tamar. **7** Però Er, el primogènit de Judà, ofenia el Senyor, i el Senyor el va fer morir. **8** Llavors Judà va dir a Onan: «Compleix el teu deure de cunyat: casa't amb la viuda del teu germà i dóna una descendència al teu germà.» **9** Però Onan, sabent que el fill que naixeria no seria seu, cada vegada que tenia relacions amb la seua cunyada deixava caure el semen a terra per no donar descendència al seu germà. **10** Aquest comportament ofenia molt el Senyor, que també el va fer morir. **11** Llavors Judà va dir a la seua nora Tamar: «Torna-te'n a casa de ton pare i queda't viuda fins que el meu fill Xelà s'haja fet gran.» Deia això perquè temia que també Xelà morira com els seus germans. Tamar, doncs, se n'anà a viure a casa de son pare. **12** Passat molt de temps, va morir una filla de Xua, la mu-

ller de Judà. Acabat el temps de dol, Judà va pujar a Timnà, amb el seu amic Hirà d'Adul·lam, a trobar els qui esquilaven els seus ramats. **13** Van fer-ho saber a Tamar: «El teu sogre puja a Timnà per a l'esquilada de les ovelles.» **14** Tamar veia que Xelà ja s'havia fet gran i que no l'havien casada amb ell. Llavors es va llevar els vestits de viuda, es va cobrir la cara amb un vel i s'assegué a l'entrada d'Enaim, que es troba en el camí de Timnà. **15** Judà va veure Tamar i la prengué per una prostituta, ja que duia un vel a la cara. **16** No sabia que fóra la seua nora. Es decantà del camí cap a on era ella i li digué: «Au, vinga, que vull estar amb tu.» Ella li va demanar: «Què em donaràs per estar amb mi?» **17** Ell li va respondre: «T'enviaré un cabrit del meu ramat.» Ella va replicar: «Sí, però, mentrestant, dóna'm una penyora.» **18** Ell va preguntar: «Quina penyora vols?» Ella va respondre: «El teu segell amb el cordó i el bastó que portes.» Li'ls va donar i es va gitar amb ella, que va quedar embarassada. **19** Després ella se'n va anar, es va llevar el vel i es tornà a posar els vestits de viuda.

Jehovà mai va abandonar a Josep

(Gènesi 39:1) Els ismaelites que es van endur Josep a Egipte el vengueren a un egipci anomenat Putifar, home de confiança del faraó i cap de la guàrdia reial.

(Gènesi 39:12-14) La dona el va agafar pel mantell dient-li: «Vine al llit amb mi!» Josep li deixà el mantell a les mans, s'escapà i va eixir de la casa. **13** Quan la dona veié que Josep li havia deixat el mantell a les mans i que havia fugit, **14** va cridar els servents i els digué: «Mireu! Ens han dut un hebreu perquè es burle de nosaltres! Ha entrat per a abusar de mi, però jo m'he posat a cridar fort.

(Gènesi 39:20-23) Va fer agafar Josep i el tancà a la presó, al lloc on hi havia els presoners del rei. Josep, doncs, s'estava a la presó, **21** però el Senyor era amb ell: va mostrar-se bondadós amb Josep i va fer que es guanyara l'estimació del cap de la presó. **22** Aquest va encomanar a Josep la responsabilitat de tots els altres presos, de manera que allà tot es feia tal com Josep volia. **23** El cap de la presó no es preocupava de res del que feia Josep. El Senyor era amb Josep i feia prosperar tot el que ell emprenia.

(Gènesi 39:2, 3) El Senyor era amb Josep: tot allò que ell emprenia prosperava. Josep vivia a casa del seu amo egipci. **3** L'amo s'adonà que el Senyor era amb Josep i que feia prosperar tot allò que emprenia.

(Gènesi 39:21-23) però el Senyor era amb ell: va mostrar-se bondadós amb Josep i va fer que es guanyara l'estimació del cap de la presó. **22** Aquest va encomanar a Josep la responsabilitat de tots els altres presos, de manera que allà tot es feia tal com Josep volia. **23** El cap de la presó no es preocupava de res del que feia Josep. El Senyor era amb Josep i feia prosperar tot el que ell emprenia.

(Salm 34:20 [v. 19 *NM*]) El just pateix molts mals, però el Senyor sempre l'allibera;

(Filipencs 4:6, 7) No vos inquieteu per res. En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'acció de gràcies. **7** I la pau de Déu, que sobrepassa tot el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist.

(Salm 55:23 [v. 22 *NM*]) Deixa en mans del Senyor el teu destí: ell et mantindrà. No permetrà mai de la vida que el just sucumbisca.

VISQUEM COM A CRISTIANS

Imita a Josep i fuig de la immoralitat

(Gènesi 39:7-10) Passat un cert temps, la dona del seu amo va posar els ulls en ell i li va

fer aquesta proposta: «Vine al llit amb mi.» 8 Però ell s'hi va negar i digué a la dona del seu amo: «El meu amo, tenint-me a mi, no es preocupa de res de sa casa i m'ha confiat l'administració dels seus béns. 9 En aquesta casa, ningú no té més autoritat que jo. No m'ha prohibit res, llevat de tu, que ets la seua esposa. Com podria jo cometre una acció tan malvada i pecar contra Déu?» 10 I, per més que ella insistia dia rere dia, Josep no li feia cas i es negava a dormir amb ella.

(Gènesi 39:12) La dona el va agafar pel mantell dient-li: «Vine al llit amb mi!» Josep li deixà el mantell a les mans, s'escapà i va eixir de la casa.

(1 Corintis 6:18) Fugiu de la immoralitat! Qualsevol dels pecats que comet l'home són exteriors al seu cos, però el qui porta una vida immoral peca contra el seu propi cos.

DEL 18 AL 24 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 40, 41

«Jehovà allibera a Josep»

(Gènesi 41:9-13) Llavors el primer coper va dir al faraó: «Ara recorde un error meu. 10 El faraó, irritat contra els seus dos servents, contra el primer pastisser i contra mi, ens havia tancat a la presó a casa del cap de la guàrdia reial. 11 Una mateixa nit, els dos vam tenir un somni amb un significat particular per a cada un. 12 A la presó hi havia també amb nosaltres un jove hebreu, servent del cap de la guàrdia reial. Li vam contar els nostres somnis, i ell ens els va interpretar: va donar a cadascú la interpretació del seu somni. 13 I tot va passar d'acord amb la interpretació que ens havia fet: jo vaig ser restablit en el meu càrrec, i l'altre, el van penjar.»

***w15* 1/2 14 § 4, 5**
No pertanyen a Déu les interpretacions?

Pot ser que el coper s'oblidara de Josep, però Jehovà mai ho va fer. Una nit, li va enviar al faraó dos somnis que mai oblidaria. En el primer, el rei va vore set vaques boniques i grosses eixint del riu Nil, i darrere venien unes altres set, lletges i magres. Les magres, o flaques, van devorar les grosses. Després, el faraó va vore en un somni set espigues grosses i plenes eixint d'una mateixa tija. Però unes altres set, escarransides i cremades pel vent, brotaren per darrere i van engolir les bones. Pel matí, el faraó es va despertar molt angoixat pels somnis, i va fer vindre els seus savis i els sacerdots practicants de màgia per a que li'ls interpretaren. Cap d'ells ho va poder fer (Gènesi 41: 1-8). No sabem si es van quedar sense paraules o van oferir diferents idees sense trellat. Siga com siga, el faraó va quedar decebut i amb més ganes que mai de descobrir el significat dels seus somnis.

Finalment, el coper es va recordar de Josep! La consciència li molestava, i li va parlar al faraó sobre eixe extraordinari jove que estava empresonat i que feia dos anys havia interpretat correctament tant el seu somni com el del pastisser. Immediatament, el faraó va fer vindre a Josep (Gènesi 41:9-13).

(Gènesi 41:16) Josep respongué al faraó: «No sóc jo, sinó Déu, qui donarà al faraó la interpretació correcta.»

(Gènesi 41:29-32) Els set anys vinents seran d'una gran abundància en tot Egipte. 30 Després seguiran set anys de fam que esborraran a Egipte el record de l'abundància dels set anys precedents, perquè la fam consumirà tot el país. 31 Serà tan forta, aquesta fam, que ningú no sabrà què és l'abundància. 32 El fet que el somni del faraó s'haja repetit dos vegades vol dir que Déu ja ho té decidit i no tardarà a complir-ho.

***w15* 1/2 14**
No pertanyen a Déu les interpretacions?

Jehovà estima les persones humils i fidels. Per això no sorprén que li donara a Josep la resposta que els savis i els sacerdots no havien pogut trobar. Josep va explicar que els dos somnis del faraó tenien el mateix significat. El fet que el somni s'haguera repetit dos vegades volia dir que Jehovà ja tenia decidit el que passaria i que no tardaria a complir-ho. Les vaques grosses i les espigues plenes representaven set anys d'abundància en Egipte, mentres que les vaques flaques i les espigues escarransides simbolitzaven set anys de fam que seguirien als anys d'abundància. Eixa fam devoraria l'abundància de la terra (Gènesi 41:25-32).

(Gènesi 41:38-40) El faraó els va dir: «Aquest home té l'esperit diví. En trobaríem cap com ell?» **39** Llavors el faraó va dir a Josep: «Ja que Déu t'ha fet conéixer tot això, no hi ha ningú que puga ser més intel·ligent i amb coneixement que tu. **40** Per això tu seràs l'administrador del meu reialme i tot el meu poble obeirà les teues ordes. Només en el tron jo estaré per damunt de tu.»

***w15* 1/2 15 § 2**
No pertanyen a Déu les interpretacions?

El faraó va complir la seua paraula. No va tardar a fer vestir de lli a Josep i li donà un collaret d'or, l'anell de segellar, un carruatge reial i plena autoritat per a viatjar pel país d'Egipte i dur a terme les mesures que havia proposat (Gènesi 41:42-44). Josep va començar el dia en presó i el va acabar en el palau. S'havia alçat pel matí com a convicte i se n'anà a dormir com el segon del reialme. Amb raó Josep tenia tanta fe en Jehovà! Déu va vore totes les injustícies que el seu servent havia experimentat durant molts anys i les va corregir en el moment precís i de la millor manera possible. Jehovà no només tenia la intenció de corregir les injustícies que va patir Josep, sinó també de preservar la futura nació d'Israel. Açò ho vorem en un pròxim article d'esta sèrie.

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 41:14) Llavors el faraó va manar que anaren a buscar Josep, i el van traure corrents de la presó. Josep es va afaitar, es canvià de roba i es presentà al faraó.

***w15* 1/11 9 § 1-3**
Ho sabies?

Per què es va afaitar Josep abans de presentar-se davant del faraó?
Segons el relat de Gènesi, el faraó va fer vindre ràpidament el presoner hebreu Josep per a interpretar els somnis que li preocupaven. En aquell moment, Josep portava empresonat uns quants anys. A pesar que el faraó l'havia convocat d'urgència, Josep es va prendre el temps necessari per a afaitar-se (Gn 39:20-23; 41:1, 14). El fet que l'escriptor mencione este detall aparentment insignificant mostra que estava ben familiaritzat amb els costums egipcis.

Deixar-se la barba era lo més comú entre les nacions antigues, inclosos els hebreus. En canvi, el *Comentario exegético y explicativo de la Biblia* comenta que «els egipcis eren els únics orientals a qui els agradava la barba afaitada».

S'afaitaven només la barba? La revista *Biblical Archaeology Review* mostra que alguns costums cerimonials egipcis exigien que un home es preparara per a comparéixer davant del faraó igual que ho faria per a entrar a un temple. En eixe cas, Josep s'hauria hagut d'afaitar tot el cos, de cap a peus.

(Gènesi 41:33) Ara, per tant, que el faraó busque un home intel·ligent i amb coneixement i que li done autoritat sobre el país d'Egipte.

***w09* 15/11 28 § 14**
Els ministres de Déu mostrem bons modals

14 Els servents de Déu de temps bíblics s'asseguraven d'inculcar en casa les normes bàsiques

de cortesia als seus fills. Trobem un exemple en Gènesi 22:7; allí veiem com Abraham i el seu fill Isaac es van parlar amb molta educació. El cas de Josep també evidencia la bona educació que va rebre dels seus pares. Quan estava empresonat, era cordial inclús amb els altres presoners que estaven amb ell (Gn 40:8, 14). La manera com va parlar al faraó mostra que també havia aprés com dirigir-se a una persona amb autoritat (Gn 41:16, 33, 34).

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 40:1-23) Al cap d'un temps, el coper i el pastisser del rei d'Egipte van cometre una falta contra el seu amo. **2** El faraó es va indignar contra els dos cortesans **3** i els féu empresonar a casa del cap de la guàrdia reial, en el lloc on Josep es trobava pres. **4** El cap de la guàrdia els va assignar Josep perquè estiguera al seu servici. Van passar un cert temps a la presó. **5** Una mateixa nit, el coper i el pastisser del rei d'Egipte van tenir tots dos un somni a la presó. Cada un d'ells tingué un somni amb un significat particular. **6** Quan al matí Josep els va anar a veure, va trobar preocupats **7** els dos cortesans del faraó tancats amb ell a casa del seu amo, i els va demanar: «Per què feu tan mala cara?» **8** Ells respongueren: «Hem tingut uns somnis, i no hi ha ningú que els sàpia interpretar.» Josep els va dir: «¿És que Déu no és capaç d'interpretar-los? Conteu-me'ls.» **9** Aleshores el primer coper va contar a Josep el seu somni: «He somiat que em trobava davant d'un cep **10** que tenia tres sarments. Així que va brotar, va florir i es va carregar de raïms madurs. **11** Jo duia a la mà la copa del faraó. Vaig collir els raïms, en vaig esprémer el suc dins la copa i vaig oferir-la al faraó.» **12** Josep li va explicar: «La interpretació del teu somni és aquesta: els tres sarments representen tres dies. **13** D'ací a tres dies, el faraó decidirà la teua sort i et restablirà en el càrrec. Tornaràs a posar la copa a la mà del faraó, com feies abans quan eres el seu coper. **14** Recorda't de mi quan seràs afortunat i fesme aquest favor: parla de mi al faraó perquè em faça eixir d'aquesta casa. **15** Em van raptar del país dels hebreus, i no he fet res que meresca la presó.» **16** El primer pastisser, veient que Josep havia donat una interpretació favorable de l'altre somni, li va contar el seu: «Jo he somiat que portava damunt el cap tres paneres de pastissos. **17** La panera de dalt de tot era plena de les pastes que el faraó sol menjar, però els ocells venien a picotejar les pastes de la panera.» **18** Josep li va explicar: «La interpretació del somni és aquesta: les tres paneres representen tres dies. **19** D'ací a tres dies, el faraó decidirà la teua sort fent que et tallen el cap i et pengen dalt d'un arbre; i els ocellots vindran a picotejar la carn del teu cos.» **20** Efectivament, al cap de tres dies, el faraó celebrava el seu aniversari i va oferir un convit a tots els seus oficials. En presència de tots ells va decidir la sort del primer coper i la del primer pastisser. **21** Va restablir l'un en el seu càrrec de coper, perquè tornara a ser qui li oferira la copa, **22** i va fer penjar el segon. Tot va passar d'acord amb la interpretació que Josep havia fet. **23** Però el primer coper no es va recordar més de Josep, se'n va oblidar completament.

Jehovà allibera a Josep

(Gènesi 41:9-13) Llavors el primer coper va dir al faraó: «Ara recorde un error meu. **10** El faraó, irritat contra els seus dos servents, contra el primer pastisser i contra mi, ens havia tancat a la presó a casa del cap de la guàrdia reial. **11** Una mateixa nit, els dos vam tenir un somni amb un significat particular per a cada un. **12** A la presó hi havia també amb nosaltres un jove hebreu, servent del cap de la guàrdia reial. Li vam contar els nostres somnis, i ell ens els va interpretar: va donar a cadascú la interpretació del seu somni.

13 I tot va passar d'acord amb la interpretació que ens havia fet: jo vaig ser restablit en el meu càrrec, i l'altre, el van penjar.»

(Gènesi 41:16) Josep respongué al faraó: «No sóc jo, sinó Déu, qui donarà al faraó la interpretació correcta.»

(Gènesi 41:29-32) Els set anys vinents seran d'una gran abundància en tot Egipte. **30** Després seguiran set anys de fam que esborraran a Egipte el record de l'abundància dels set anys precedents, perquè la fam consumirà tot el país. **31** Serà tan forta, aquesta fam, que ningú no sabrà què és l'abundància. **32** El fet que el somni del faraó s'haja repetit dos vegades vol dir que Déu ja ho té decidit i no tardarà a complir-ho.

(Gènesi 41:38-40) El faraó els va dir: «Aquest home té l'esperit diví. En trobaríem cap com ell?» **39** Llavors el faraó va dir a Josep: «Ja que Déu t'ha fet conéixer tot això, no hi ha ningú que puga ser més intel·ligent i amb coneixement que tu. **40** Per això tu seràs l'administrador del meu reialme i tot el meu poble obeirà les teues ordes. Només en el tron jo estaré per damunt de tu.»

(Salm 105:17-19) Havia enviat un home davant d'ells, Josep, venut com un esclau; **18** li lligaren els peus amb un cep i el coll amb una argolla, **19** fins que es complí la seua predicció i l'oracle del Senyor l'acreditià.

(Gènesi 39:21, 22) però el Senyor era amb ell: va mostrar-se bondadós amb Josep i va fer que es guanyara l'estimació del cap de la presó. **22** Aquest va encomanar a Josep la responsabilitat de tots els altres presos, de manera que allà tot es feia tal com Josep volia.

(Gènesi 40:5-7) Una mateixa nit, el coper i el pastisser del rei d'Egipte van tenir tots dos un somni a la presó. Cada un d'ells tingué un somni amb un significat particular. **6** Quan al matí Josep els va anar a veure, va trobar preocupats **7** els dos cortesans del faraó tancats amb ell a casa del seu amo, i els va demanar: «Per què feu tan mala cara?»

DEL 25 AL 31 DE MAIG

TRESORS DE LA PARAULA DE DÉU | GÈNESI 42, 43

«Josep demostra un gran autocontrol»

(Gènesi 42:5-7) Des del país de Canaan, on també hi havia fam, els fills d'Israel van venir junt amb els qui anaven a comprar gra. **6** Josep controlava el país, i era ell qui venia el gra a tots. Quan van arribar els seus germans, es prosternaren davant d'ell fins a tocar a terra amb el front. **7** Josep, només els veié, els va reconéixer, però va dissimular i els parlà durament: «D'on veniu?» Ells respongueren: «Venim del país de Canaan a comprar menjar.»

***w15* 1/5 13 § 5**
«M'he de posar al lloc de Déu?»

Què va fer Josep? Ell va reconéixer els seus germans en seguida. I quan va vore que s'inclinaven davant d'ell, li va vindre un record de la seua joventut. El relat diu que «Josep va recordar els somnis» que Jehovà li havia donat, en els quals havia vist els seus germans prosternar-se davant d'ell, exactament com estaven fent en eixe moment (Gènesi 37:2, 5-9; 42:7, 9). Què faria Josep? Aniria corrent a abraçar-los, o es venjaria d'ells?

***w15* 1/5 14 § 1**
«M'he de posar al lloc de Déu?»

Difícilment ens trobarem en una situació com la de Josep. Tot i això, les discussions i divisions en la família són molt comunes hui en dia. Davant d'estes situacions, lo més fàcil seria deixar-nos portar per les emocions i actuar impulsivament. Però no seria millor imitar a Josep

i intentar comprendre com vol Jehovà que actuem? (Proverbis 14:12). Recorda que mantindre la pau en la família és molt important, però encara ho és més mantindre la pau amb Jehovà i el seu Fill, Jesús (Mateu 10:37).

(Gènesi 42:14-17) Josep els replicà: «És el que vos deia: vosaltres sou uns espies! **15** Però vos posaré a prova: per la vida del faraó, vos jure que no vos n'anireu d'aquest país si abans no em porteu ací el vostre germà menut. **16** Que un de vosaltres el vaja a buscar. Mentrestant, els altres quedareu presoners. Així comprovaré que dieu la veritat. Perquè, si no és així, sou realment uns espies; tan cert com el faraó viu!» **17** I els va fer tancar tres dies a la presó.

***w15* 1/5 14 § 2**
«M'he de posar al lloc de Déu?»

Josep va decidir posar a prova els seus germans per a vore el que tenien en el cor. Va començar parlant-los durament, per mitjà d'un intèrpret, i els va acusar de ser espies estrangers. Per a defendre's, ells li van parlar de la seua família i, fins i tot, li van contar que tenien un germà menut que s'havia quedat en casa. Josep va intentar amagar la seua alegria. El seu germanet estava viu! Ara sí que sabia què fer. Va dir: «Vos posaré a prova», i els va ordenar que li portaren el seu germà menut. Al cap de tres dies, els va deixar tornar a casa a pel seu germà menut amb la condició que un d'ells es quedara presoner (Gènesi 42:9-20).

(Gènesi 42:21, 22) Es deien els uns als altres: «Ara paguem el mal que vam fer al nostre germà, perquè no el vam escoltar quan véiem que, angoixat, ens suplicava. Per això ara ens cau al damunt aquesta tribulació.» **22** Rubén els respongué: «¿No vos ho vaig dir, que no féreu aquell disbarat amb el xiquet? Però no me'n vau fer cas. I ara ens demanen comptes de la seua mort.»

***it*-2 125 § 1**
Josep

Al vore el que estava passant, els mig germans de Josep començaren a sentir que Déu estava castigant-los perquè anys arrere havien venut el seu germà com a esclau. Davant de Josep, a qui encara no havien identificat, van reconéixer la seua culpa. Quan els va sentir i es va adonar que estaven penedits, Josep es va emocionar tant que va haver d'eixir d'allí per a plorar. Al tornar, va ordenar que Simeó fora encadenat fins que tornaren amb el seu germà menut (Gn 42:21-24).

Buscant joies en la Bíblia

(Gènesi 42:22) Rubén els respongué: «¿No vos ho vaig dir, que no féreu aquell disbarat amb el xiquet? Però no me'n vau fer cas. I ara ens demanen comptes de la seua mort.»

(Gènesi 42:37) Aleshores Rubén va dir al seu pare: «Si no et torne Benjamí, pots fer morir els meus dos fills. Confia-me'l, que jo te'l tornaré.»

***it*-2 873**
Rubén

Rubén va demostrar bones qualitats al convéncer els seus nou germans per a que llançaren a Josep a una cisterna sense aigua en comptes de matar-lo. Així, més tard, podria rescatar-lo d'amagat (Gn 37:18-30). Més de 20 anys després, quan els seus germans arribaren a la conclusió que se'ls estava acusant de ser espies en Egipte arran del que li van fer a Josep, Rubén els va recordar que ell no havia participat en el complot contra la vida del seu germà (Gn 42: 9-14, 21, 22). I quan Jacob no els volia deixar que s'endugueren a Benjamí en el seu segon viatge a Egipte, Rubén va oferir els seus dos propis fills com a garantia, dient: «Si no et torne Benjamí, pots fer morir els meus dos fills» (Gn 42:37).

(Gènesi 43:32) Servien Josep en una taula, i els seus germans en una altra. Els egipcis menjaven amb Josep, a part: ells no poden menjar amb els hebreus, perquè ho consideren una cosa repugnant.

***w04* 15/1 29 § 1**
Punts destacats del llibre de Gènesi (2ª part)

43:32. Per què era repugnant per als egipcis menjar amb els hebreus? Probablement fora per causa dels prejuís religiosos o per l'orgull racial. A més, els egipcis detestaven els pastors (Gènesi 46:34). Per què? Possiblement perquè el sistema de castes egipci col·locava als pastors en un dels últims llocs. O també pot ser que, com la terra de cultiu era molt escassa, els egipcis rebutjaven els qui buscaven pasturatges per als seus ramats.

Lectura de la Bíblia

(Gènesi 42:1-20) Jacob va saber que hi havia gra a Egipte i digué als seus fills: «Què espereu? **2** M'han dit que a Egipte hi ha blat. Baixeu-hi a comprar-ne perquè puguem sobreviure; que si no, morirem.» **3** Per això, deu dels germans de Josep van baixar a Egipte a comprar-hi blat. **4** Jacob no va permetre que els acompanyara Benjamí, el germà menut de Josep, perquè es deia: «No voldria que li passara cap desgràcia.» **5** Des del país de Canaan, on també hi havia fam, els fills d'Israel van venir junt amb els qui anaven a comprar gra. **6** Josep controlava el país, i era ell qui venia el gra a tots. Quan van arribar els seus germans, es prosternaren davant d'ell fins a tocar a terra amb el front. **7** Josep, només els veié, els va reconéixer, però va dissimular i els parlà durament: «D'on veniu?» Ells respongueren: «Venim del país de Canaan a comprar menjar.» **8** Josep va reconéixer els seus germans, però ells no el reconegueren. **9** Josep va recordar els somnis que havia tingut sobre ells, i els digué: «Sou uns espies! Heu vingut a informar-vos dels punts dèbils d'aquest país.» **10** Ells van protestar: «No, senyor! Nosaltres, els teus servents, hem vingut a comprar menjar. **11** Tots som fills d'un mateix pare, som gent honrada. Aquests servents teus no són espies.» **12** Josep va replicar: «No és veritat! Heu vingut a informar-vos dels punts dèbils del país!» **13** Ells li tornaren a dir: «Nosaltres, aquests servents teus, érem dotze germans, fills d'un mateix pare, al país de Canaan. El més menut s'ha quedat amb el nostre pare, i l'altre ha desaparegut.» **14** Josep els replicà: «És el que vos deia: vosaltres sou uns espies! **15** Però vos posaré a prova: per la vida del faraó, vos jure que no vos n'anireu d'aquest país si abans no em porteu ací el vostre germà menut. **16** Que un de vosaltres el vaja a buscar. Mentrestant, els altres quedareu presoners. Així comprovaré que dieu la veritat. Perquè, si no és així, sou realment uns espies; tan cert com el faraó viu!» **17** I els va fer tancar tres dies a la presó. **18** Al cap de tres dies, Josep els digué: «Jo sóc un home que reverencia Déu. Feu el que vos dic i salvareu la vida. **19** Si sou gent honrada, accepteu que un dels germans es quede detingut en aquesta presó, i els altres aneu a portar el blat a les vostres famílies afamades. **20** Després torneu a venir amb el vostre germà menut. Així demostrareu que dieu la veritat i no vos matarem.» Ells van acceptar de fer-ho així.

Josep demostra un gran autocontrol

(Gènesi 42:5-7) Des del país de Canaan, on també hi havia fam, els fills d'Israel van venir junt amb els qui anaven a comprar gra. **6** Josep controlava el país, i era ell qui venia el gra a tots. Quan van arribar els seus germans, es prosternaren davant d'ell fins a tocar a terra amb el front. **7** Josep, només els veié, els

va reconéixer, però va dissimular i els parlà durament: «D'on veniu?» Ells respongueren: «Venim del país de Canaan a comprar menjar.»

(Gènesi 42:14-17) Josep els replicà: «És el que vos deia: vosaltres sou uns espies! **15** Però vos posaré a prova: per la vida del faraó, vos jure que no vos n'anireu d'aquest país si abans no em porteu ací el vostre germà menut. **16** Que un de vosaltres el vaja a buscar. Mentrestant, els altres quedareu presoners. Així comprovaré que dieu la veritat. Perquè, si no és així, sou realment uns espies; tan cert com el faraó viu!» **17** I els va fer tancar tres dies a la presó.

(Gènesi 42:21, 22) Es deien els uns als altres: «Ara paguem el mal que vam fer al nostre germà, perquè no el vam escoltar quan véiem que, angoixat, ens suplicava. Per això ara ens cau al damunt aquesta tribulació.» **22** Rubén els respongué: «¿No vos ho vaig dir, que no féreu aquell disbarat amb el xiquet? Però no me'n vau fer cas. I ara ens demanen comptes de la seua mort.»

© 2020 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania